

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, is wearing a white dress shirt and has a watch on his left wrist. The woman, on the right, is wearing a green spaghetti-strap top. They are positioned in front of a large window that looks out onto a night sky with stars and a green aurora borealis. The overall mood is intimate and romantic.

Joss Woodová
Dohodneme
se spolu?

JOSS WOODOVÁ

DOHODNEME
SE SPOLU?

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zasnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLI (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

DOHODNEME SE SPOLU?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Nine-Month Deal with Her Husband

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Joss Wood

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1906-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1907-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1908-5 (PDF)

PROLOG

Před dvanácti lety

„Promiňte, ale přišla Millie Magnúsdottirová.“

Benedikt Jónsson vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak k němu do kanceláře vpadla dcera jeho zesnulého obchodního společníka. Každý sval jejího těla vibroval vztekem.

Uhlově černé obarvené vlasy jí ve dvou silných copech splývaly přes ramena a světle zelené oči měla obkroužené sytými temnými linkami. „Chce mě obvinít z krádeže. Jestli mě odsoudí, budu mít navždycky záznam v rejstříku.“

Tuhle novinu se dozvěděl už ráno od firemního právníka, který trávil urovnáváním Milliných eskapád rozhodně víc času, než by bylo zdrávo. Podle Larse si Millie předminulou noc vypůjčila otcovo ferrari na divokou noční jízdu s přáteli.

Modlil se, aby ta holka přestala vyhledávat potíže. Jen tento měsíc ji tři dny po sobě vyfotografovali, jak v časných ranních hodinách vychází z klubu s lodičkami v ruce. V exkluzivním butiku „zapomněla“ zaplatit za top ze zlatého lamé a patrně měla románek s o dvacet let starším slavným dánským bubeníkem.

V žádném novinovém článku nechyběla zmínka o tom, že je zcela nezvladatelnou dcerou Magnúse

Gunnarssona¹, vdovci po Jacqui Piperové, zakladatelce společnosti PR Reliance, jejímž byl Ben polovičním vlastníkem. Kdykoli se její prohřešky objevily v titulcích, vyvolávalo to nepříjemný tlak na společnost a jejich konkurence si mnula ruce. Byla nezvladatelnou PR noční můrou.

Ben ji požádal, aby se posadila, ale ignorovala ho a podrážděně přecházela sem a tam před jeho pracovním stolem.

„Povozit se v jeho ferrari byla pěkná hloupost, Millie.“

Proč musela štípnout právě Magnúsovo zbrusu nové auto? Zkoušela, co vydrží jenom proto, že to osmnáctileté rebelky prostě dělají? A proč mu o tom vůbec vykládá? Nejsou si nijak blízcí. On byl jenom obchodní společník její zesnulé matky. S Millie se během let setkal jen párkrát. Jacqui za svého života důsledně oddělovala soukromý a pracovní život.

„Posaď se,“ požádal ji znovu, složil ruce do klína a opřel se. Znělo to jako příkaz. Povzdechla si a usadila se na okraji křesla jako vyděšený pták, který každým okamžikem uletí. Nebo klovne.

„A co vlastně chceš ode mě?“ zeptal se. Mohl se sice pokusit přemluvit Magnúse, aby netrval na obvinění, ale pochyboval, že by to bylo co platné. Magnús šel rád proti němu: vždycky mu zazlíval jeho blízký vztah

¹ Přestože jsme v redakci v zásadě pro přechylování ženských jmen, v případě jmen islandských je to do určité míry nesmysl. Islandané totiž neuzívají příjmení v podobě, jak to známé my, ale to, co chápeme jako příjmení, je vlastně křestní jméno otce, k němuž se přidává koncovka -son – syn, nebo -dottir – dcera. V případě Millie tedy nejde o dceru z rodiny Magnúsdottirových, ale o dceru Magnúse. A protože se její otec jmenoval Gunnarsson, znamená to, že byl synem Gunara. V případě, že otec není znám, používá se podle islandské tradice k vytvoření „příjmení“ křestní jméno matky. Případně může být dítě pojmenováno úplně jinak, ale musí to projít schválením Islandského výboru pro jmenování. Poznámka redakce.

s Jacqui. Kdyby Benedikt řekl, že něco je bílé, Magnús by trval na tom, že je to černé. Vycházet s ním ty tři roky po smrti Jacqui bylo nad lidské síly. A co víc, trpěla tím firma.

A on to musí s Milliiným otcem vydržet ještě sedm let, protože Millie převezme svůj svěřenecký fond a polovinu akcií PR Reliance, které zdědila, až dovrší pětadvacet let. Dělal se mu zle už jenom z pomyšlení na dalších sedm týdnů s Magnúsem, natož sedm let.

Jejich oči se setkaly a on v jejím pohledu četl odhodlání a zoufalství. Truchlil nad ztrátou Jacqui, ale jeho smutek se nedal srovnat s tím, co prožívala Millie, když v patnácti letech přišla o matku. Její nesčetné skandály, jeden horší než druhý, byly nepochybně zoufalým voláním o pozornost. O dospívajících toho mnoho nevěděl, ale předpokládal, že Millie se svým jednáním a vzdorem snaží vyvolat nějakou reakci u svého otce. Ať kladnou, nebo zápornou.

Benedikt si z celého srdce přál, aby to nedělala. Nesmírně mu to ztěžovalo už tak obtížnou práci...

„Mám pro tebe návrh,“ hlesla Millie váhavě.

To by nemuselo být špatné. Ale ať je to cokoli, musí odmítnout. Se sotva dospělými dohody neuzavírá. Bez ohledu na to, kolik je v jejím pohledu dospělosti, odhodlání a cílevědomosti.

„Chci se vdát.“

Benedikt zamžikal a zamračil se. Je jí osmnáct, na vdávání je příliš mladá.

Millie si prstem s černě nalakovaným nehtem odsunula dlouhou ofinu z čela. „Asi se divíš, proč ti to říkám. Můžu to vysvětlit?“

Benedikt, trochu vyvedený z míry přímocarostí jejich rozhovoru, přikývl.

„Magnús není můj skutečný otec,“ prohlásila s pohledem zabodnutým do podlahy. Benedikt ještě více zpozorněl. Co to říká?

„Proč si to myslíš?“ zeptal se věčně.

„Magnúsovi to ujelo při naší nedávné prudké hádce. Řekl, že je rád, že nemám jeho DNA, protože jsem jenom na obtíž.“

Všiml si stružek prosvítajících světlým líčením pod očima a napětí kolem úst, jaké by nikdo nečekal u dívky jejího věku.

„Neměl mi to říct, mamce slíbil, že to neudělá, ale myslím, že se mu ulevilo, když už to vím.“

Ben si zamnul bradu. Nevěděl, co by měl říct nebo udělat a co to má vůbec společného s jejím přáním vdát se.

„Tím se vysvětluje, proč jsme spolu já a Magnús nikdy nevycházeli,“ dodala.

Sklouzl pohledem na monitor a přál si, aby se zase mohl vrátit k práci. Nebylo mu jasné, proč mu tohle všechno říká. On řídí firmu, není jejím zpovědníkem.

„Moc ráda bych věděla, proč mi lhala a proč mi neřekla, kdo je mým skutečným otcem.“

Její pohled byl plný nepotlačitelné bolesti, a Benedikt by ji nejraději objal, aby jí poskytl oporu, kterou tolik potřebovala. Ale natolik ji neznal. Ona je dcerou jeho společníka – a on je pro ni chlapíkem, který řídí matčinu firmu. Byli sotva víc než známí, rozhodně ne přátelé.

Ale Benediktovi přesto nešlo z hlavy, proč někteří lidé – například on a Millie – vyhrávají v loterii „jednoho špatného rodiče.“

„Je jasné, že se mě Magnús chce zbavit a já také rozhodně chci, aby zmizel z mého života,“ řekla Millie mnohem dospělejším tónem, než jaký by příslušel jejím osmnácti rokům.

Ben by také ocenil, kdyby Magnús zmizel z jeho života, ale neviděl žádný způsob, jak to v dohledné době zařídit. Bohužel. Benedikt si všiml lesku v jejích očích. Uvědomil si, že je stejný, jaký mívala její matka, když spřádala nějaký plán...

Pozor, nebezpečí...

„Magnús má už několik let milenku,“ prohlásila Millie. „Nevím, jestli to začalo předtím, nebo potom, co maminka onemocněla, ale je jí posedlý. Nebo je posedlý jejími penězi.“

O té bohaté Magnúsově milence věděl.

„Chce s ní odjet do Itálie, ale podle maminčiny poslední vůle nemůže opustit Island. Musí tady tvrdnout a starat se o mé zájmy, dokud mi nebude pětadvacet,“ pokračovala Millie. „Opustit Island a zároveň se mě zbavit může jenom v případě, že se vzdá mého poručnictví.“

„Ale k tomu dojde až za sedm let,“ poznamenal Benedikt.

Millie z něho nespouštěla pohled. „Může k tomu dojít dřív, pokud se vdám,“ prohlásila. „Pročetla jsem si její poslední vůli. Když se vdám, může být mým poručníkem manžel.“

Tohle byl další z jejích bláznivých nápadů a Benedikt cítil, že mu tuhne krev v žilách. Millie, divoška z Reykjavíku, se chce vdávat?

„To je šílené, Millie!“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tohle vyjde! Když najdu toho správného muže a dohodnu se s ním.“

Nechtělo se mu věřit, že se nechá vtáhnout do takového pošetilého rozhovoru, ale její dospělý tón a upřený pohled ho přiměly, aby ji lehkým pohybem prstu vybídl k pokračování.

Opřela se, zkřížila nohy a založila si paže. „Myslím, že sňatek z rozumu bude východiskem a zároveň to nebude nic víc než papír. Chci odejít studovat do Británie, zmizet z Magnúsova života a začít novou kapitolu. Víím, že Magnús bude nadšený, až se mě zbaví. Možná mě i zapomene obvinít z krádeže toho ferrari.“

„Podobná obvinění se rychle zapomínají,“ pronesl s nadějí v hlase.

„To je možné, ale byl by to další skandál.“

„Řekla jsi mi, proč by ta svatba vyhovovala tobě a Magnúsovi, ale co z toho bude mít ten chlapík, kterého by sis brala? Taký půjde s kůží na trh.“

Neuniklo mu, jak se šibalsky usmála a přimhouřila oči. Tenhle výraz zdělila po matce a vždycky znamenal potíže. „Vím, že máš něco za lubem, Millie,“ řekl a už teď soucítit s její obětí.

Přikývla. „Mám. Ten muž se zbaví Magnúse a bude tuhle firmu řídit bez toho, že by mu v tom překážel on nebo já. Bude moci žít přesně tak, jak žil dosud – oba budeme předstírat, že nejsme manželé a nebudeme si klást žádné podmínky.“

Dobře. Takže tou obětí je on. *Tomu se říká převrápko.*

„Chci vystudovat uměleckou školu a stát se návrhářkou šperků,“ vysvětlovala dál Millie. „Až na mě za sedm let přejde fond a akcie, odprodám ti svoji polovinu firmy. Nemusíš udělat nic jiného, než do té doby zůstat mým manželem.“

Když si vezme Millii, získá úplnou kontrolu nad PR Reliance a bude moci provést všechny změny, které Magnús vetoval. Bude moci expandovat, proniknout na nové trhy a podstoupit nezbytná známá rizika. Bude mít v obchodě volnou ruku. A pokud Millii správně pochopil, bude mít volnost i v soukromém životě. Od zrušení zasnoubení s Margrét měl Ben s ženami pouze povrchní vztahy. Nehodlal se ženit, ani se opět jakkoli vázat k nějaké ženě. Manželství s Millií nijak nenaruší jeho soukromý život, ale povzbudí jeho život profesní.

Jakmile se vzpamatoval z šoku, nedokázal na jejím plánu najít jediný kaz.

Kromě velkého věkového rozdílu na něm nebylo nic složitého. Ale pokud to má být pouze formální, obchodní záležitost, může být osmiletý rozdíl překážkou? Věděla, do čeho jde a co od toho očekává.

Nechala ho několik minut přemýšlet a pak povytáhla černé obočí. „No? Co si o tom myslíš?“

Benedikt si zamnul bradu. „Mám dvě podmínky,“ opáčil.

Zavřela oči a potřásla hlavou. „No jistě,“ zamumlala. „Měla jsem dojem, že jsem myslela na všechno. „Proč nemůže nic jít jednoduše?“ Povzdechla se. „Tak o co jde?“

Pousmál se. „Zprvu, přestaneš se objevovat v novinových titulcích. A zadruhé, nebudeš se nijak míchat do mého řízení PR Reliance.“

„Matčina firma mě nezajímá, takže souhlasím. Ale musíš mi slíbit, že mi nikdy nebudeš lhát.“

Rozhodně sám dával přednost pravdě, jakkoli tvrdé, před neupřímností. Tohle mohl snadno slíbit.

Benedikt si přisunul poznámkový blok a otevřel plnicí pero. Vypadalo to, že mají před sebou dohodu a manželství.

Pohlédl na Millii a přikývl. „Dobře, dopilujeme podrobnosti.“

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost...

Millie vystoupila z taxi před hotelem v historické části Reykjavíku, kde si už před týdnem rezervovala pokoj. Ledový vzduch ji pálil v hrdle. Proboha, to je zima. Navíc byly téměř tři hodiny odpoledne a začínalo se šerit. Usmála se na řidiče, který zastavil přímo před vchodem do hotelu, a poděkovala mu, že ji vyzvedl na letišti. Poté se otočila a poděkovala uštvane vyhlízejícímu portýrovi, který právě vyložil její zavazadla z kufru sedanu. Bylo bezmála čtyřicet stupňů pod nulou. S nosem zabořeným do krémové šály stoupala po schodech ke dveřím hotelu a litovala, že na sobě nemá ještě aspoň čtyři vrstvy oblečení.

Přestože byla venku sotva minutu, promrzla až na kost. Zadrmolila pozdrav dveřníkovi a okamžitě zamířila k volně stojícímu krbu uprostřed rozlehlé místnosti. Natáhla ruce k teplu a ihned ucítila mravenčení v prstech.

Úplně zapomněla, jak je Island daleko na severu a jaká tady bývá zima. Pobytem v Londýně hodně zpo-
hodlněla.

Když rozmrzla, odmotala si šálu z krku a rozeplula si kabát sahající jí nad kolena. Na sobě měla přiléhavé džínsy zastrčené do vysokých kožených kozaček na jehlovém podpatku a tlumeně oranžový svetr pod

pás. Prsty si pročísla dlouhé vlasy sepnuté do volného ohonu.

Pro šálek kávy by byla ochotná vraždit...

Přehodila si kabát a svetr přes předloktí, rozhlédla se po nevelké lobby a povytáhla obočí. Hotel spíš vypadal jako moderní venkovský dům s dlouhými, pohodlnými pohovkami a nádhernými obrazy na stěnách. Uvažovala, kde se má ohlásit, protože v dohledu nebyla žádná recepce...

„Slečna Piperová?“

Millie se pozdravila s vysokým, hubeným a mimořádně nervózním mužem, který ji oslovil. Usmála se na něho a pomyslela si, že by potřeboval aspoň půl lahvičky homeopatických kapek proti stresu.

„Překvapuje mě, že vás tady vidím, slečno Piperová.“

Piperová pohlédla na jmenovku na klopě jeho saka. Stefán, ředitel. Proč by ho to mělo překvapovat? Provedla rezervaci a přijela. Takhle to v hotelech chodí, ne?

Přiběhla k nim nějaká mladá žena a dotkla se Stefánovy paže. „Pane? Mohl byste jít hned se mnou?“

Stefánovi neunikl její naléhavý tón. „Omluvíte mě, slečno Piperová?“ Ukázal na pohovku za jejími zády, obrácenou k zasněžené ulici. „Hned budu zpátky, mohla byste chvilku počkat?“

Nevypadalo to, že by měla na výběr. Millie přikývla a sledovala, jak rychle kráčí přes lobby a mizí ve dveřích. Sklouzla pohledem na své zavazadlo vedle velkého květináče a ušklíbla se. Doufala, že se nevyskytl nějaký problém s její rezervací.

Bylo jí už mnohem tepleji, proto odložila kabát, posadila se na okraj pohovky bez opěradla a prohlížela si velký vánoční stromek ozdobený pouze bílými, éterickými světly. Do Vánoc zbývaly pouhé tři týdny. Nijak zvlášť se na ně netěšila.

Bez rodiny byly svátky spíš utrpením než slavnostním obdobím. Millie si opřela bradu o sevřenou pěst a povzdechla si. Naposledy si skutečně užila Vánoce ve čtrnácti letech, rok předtím, než jí zemřela matka. Tehdy společně zdobily jejich dům v Reykjavíku zelenými větvičkami a světly a vyráběly věnec na vchodové dveře. Spořádaly spoustu horké čokolády a zpívaly u klavíru koledy, zatímco město zasypával sněh. Byl to nádherný čas, především proto, že Magnús byl většinu prosince pryč...

Ve čtrnácti letech matce věřila, že její otec pracuje a právě se nachází v jiném časovém pásmu, a proto jí nemůže zavolat. A přesto, že Magnús neprojevuje city a je odtažitý, rozhodně ji miluje.

Ale přesto jí připadalo zvláštní, že ji Magnús nikdy neobejmul, proč nikdy neprojevil aspoň náznak náklonnosti, jaký ke svým dětem projevovali otcové jejich kamarádek. Magnús se o ni nikdy nezajímal, ani o její život, a přes matčino ujišťování byla dlouho přesvědčena, že je špatná a nikdo ji nemůže mít rád.

Měla dojem, že s ní není všechno v pořádku...

Ztráta matky jí obrátila svět vzhůru nohama, a přestože si myslela, že už nemůže být odtažitější a citově chladnější, stáhl se Magnús z jejího života, jak jen to bylo možné. Měla pocit, že žije v domě s cizincem, jenž občas používá ložnici, kterou předtím sdílel s její matkou.

Nesmírně toužila, aby si jí všimal, ať v dobrém, nebo ve zlém. Proto se rozhodla, že ho přiměje, aby si všimal její přítomnosti. Začala chodit za školu, předváděla se, nápadně a výstředně se oblékala.

Vyhledávala spory a dobírala si ho, aby dokázala proniknout jeho maskou chladného pohrdání. Trvalo to několik let, ale maska nakonec praskla, když si vzala jeho auto. Vybuchl a spálal jí do vředů a pijavic a prohlásil, že je s ní k nevydržení. Musel ji snášet kvůli Jacqui a litoval, že jí matka věnovala tolik pozornosti.

„Ale jsem i tvoje dcera!“ protestovala. Měla pocit, jako kdyby ji porcoval ostrým skalpelem.

„Díkybohu nejsi moje! Nesnesl bych pomyslení, že takové zbytečné a žalostné stvoření nosí moji DNA!“

Byla to jenom jedna věta, ale když je Millie strávila, konečně pochopila důvod onoho téměř dvě desetiletí trvajícího nezájmu. Měla vztek a nesmírně ji to bolelo, ale protože byla dcerou své matky, měla dostatek hrlosti, aby se rozhodla vypudit Magnúse ze svého života. A vyšlo to.

Její otčím byl už jenom mlhavou vzpomínkou, někým, na koho se snažila nemyslet. Ale stále nechápala, proč jí matka tak dlouho lhala a proč zemřela, aniž by jí řekla pravdu. Bývaly si velice blízké a navzájem se sobě se vším svěřovaly. Ale nebýt onoho okamžiku, kdy se Magnús přestal ovládat, nedozvěděla by se pravdu nikdy.

Millie stále myslela na to, kdo je skutečně jejím otcem a proč její matka považovala za důležité udržet jeho totožnost v tajnosti. Ví o ní? Je mu podobná? Má nějaké sourozence?

Svoji matku milovala a vždy ji bude milovat, ale někdy ji nenáviděla za to, že zanechala tolik nezodpovězených otázek. Že ji opustila a zanechala po sobě lži. Že ji vůbec opustila. Smrt je konečná forma opuštění.

Zbytek jejího života byl ve znamení matčiných lží a tajemství a Magnúsova nezájmu. Pro Millii bylo nesmírně obtížné někomu důvěřovat, a přestože měla hodně přátel, žádný z nich nebyl důvěrný. Nikdo nevěděl, že za fasádou poměrně známé návrhářky šperků se skrývá zmatená žena se vztahovými a rodinnými problémy.

Důvěřovala pouze jediné osobě, jedinému muži, který ji nikdy nelhal, ani ji nepodrazil. Svému manželovi, s nímž byla už dvanáct let. Tomu, za nímž neohlášena přicestovala do Reykjavíku.

Dnešní setkání bude jejich druhé. Bude stejně neočekávané jako to první a doufala, že také proběhne dobře.

Její návrh, aby se s Benediktem vzali, byl výstřelem naslepo, ale Benediktův právník během několika dní sestavil předmanželskou smlouvu, a bylo hotovo.

Další smlouvu sepsali v jeho poznámkovém bloku, a přestože to nebyl právně závazný dokument, byl podstatný. Millie si bez problémů vybavila jejich podmínky... jejich svazek bude manželstvím jenom podle jména a Benedikt ji nebude nijak omezovat za předpokladu, že se ona vyhne problémům se zákonem a neobjeví se v novinových titulcích. Jako její manžel a poručník musel souhlasit s tím, že ze svěřeneckého fondu smí financovat svá studia čehokoli za předpokladu, že získá titul. *Jakýkoli* titul. A že jí vyhoví, pokud o další peníze požádá z jakéhokoli rozumného důvodu. Budou v kontaktu prostřednictvím mailu a každý povede svůj vlastní život.

Jakmile dosáhne pětadvaceti let, proberou rozvod a Millie souhlasila s tím, že Ben bude mít první opci na koupi jejích akcií PR Reliance International, pokud o to bude mít zájem.

Uplynulo sedm let a pak deset. Magnús zemřel. Pohřbu se nezúčastnila a nijak ji nepřekvapilo, že všechno odkázal své milence. Poté co vystudovala šperkařství, stala se vyhledávanou návrhářkou. Uplynula další dva roky, takže papírově byla za Benedikta provdána už dvanáct let.

Nastal čas, aby se rozvedli...

Přestože nikdy netoužila po manželství v běžném smyslu slova – měla příliš mnoho špatných zkušeností, než aby riskovala zlomené srdce –, dítě skutečně chtěla. Chtěla mít se svým dítětem stejně blízký vztah, jaký měla se svou matkou, chtěla znovu cítit, že někam patří, sdílet ten pocit, že stojí společně proti okolnímu světu, jak to vnímaly ony dvě.

Ale zároveň také byla nesmírně unavena samotou. Chtěla, aby s ní někdo sdílel její život, a dítě bylo mnohem bezpečnější než milenec. Mohla by svoji potlačovanou lásku věnovat dítěti. Vložit ji do milence by bylo příliš nebezpečné.

Prošla si různými vztahy, a některé vydržely poměrně dlouho. Ale když její partneři začali chtít víc, když začali používat výrazy jako „závazek“ a „chtělo by to něco víc,“ našla vždycky nějaký důvod, proč vztah ukončit.

Její manželství s Benediktem bylo sňatkem z rozumu a věděla, že za ty roky prožil mnoho románků. Nebylo nutné se o něm šířit, a nikdo o něm zatím nemusel vědět. A po Magnúsově smrti pouze ona a Benedikt věděli, že jsou sezdáni.

Ale pokud přivede na svět nový život, mělo by se všechno změnit. Musí se všechno změnit.

Millie přejela prstem po displeji mobilu a objevila se stránka spermatobanky, kterou si předtím prohlížela.

Chtěla naplno využít technologických vymožeností a pořídit si dítě moderním způsobem. Pro všechny případy si už předem nechala odebrat vajíčka, a teď už potřebovala jenom dárce spermatu, aby založila svoji malou rodinu.

Překvapilo ji, kolik rozmanitých mužů se objevilo v databázi spermatobanky a nedokázala se rozhodnout, kdo by měl být biologickým otcem jejího dítěte. Inteligence a fyzická zdatnost byly důležité, a přestože chtěla, aby dítě bylo hezké, na vzhledu dárce zase tolik nezáleželo. Musí se rozhodnout a lékaři udělají v laboratoři zázraky, než do ní znovu zavedou životaschopná embrya.

Na velkém monitoru její mysli se mihl Benediktův obraz a Millie se zamračila. Proč si vzpomněla na svého pohledného, ale mlčenlivého pseudomanžela? Papírově by byl skvělým dárce. Byl velice inteligentní,

sportovec, a protože pozvedl PR Reliance na úroveň mezinárodního impéria a učinil tak z nich obou nesmírné boháče, věděla, že je ambiciózní a cílevědomý. Ale nevěděla o něm o nic víc než o dárcích z webové stránky spermabanky.

Nespouštěla pohled z displeje. Chtěla víc, potřebovala znát osobnostní rysy dárců. Jak pozná, jestli nevybrala muže tajnůstkářského a mlčenlivého, narcise nebo sobce? Jak pozná, že je otec jejího dítěte společenský? Nebo vnímavý? Temperamentní?

To ji trápilo a byl to důvod, proč se nedokázala rozhodnout. Nijak zvlášť jí nezáleželo na barvě očí nebo výšce, ale bylo důležité, jestli dítě nezdědí otcovy špatné vlastnosti. Ona sama sice není dokonalá, je emočně uzavřená, usilovně se snaží důvěřovat a nacházet přátele, ale snaží se být laskavá a být dobrým člověkem.

Povzdechla si. I kdyby si už vybrala nějakého dárce, nedovolila by si otěhotnět, dokud je provdána za Benedikta, protože jí to nepřipadalo správné. Chtěla nechat minulost, celou svoji minulost plnou lží, za sebou. Její matka, žena, kterou milovala ze všech nejvíc a která ji milovala, jí lhala a zemřela, aniž by jí řekla pravdu o jejím biologickém otci. Magnús se na těch lžích také podílel, protože podle jejího názoru matku miloval.

Podle ní byla ta láska pokřivená, navždy pošpiněná nepravdami a klamem. Upřímnost pro ni byla na prvním místě, a ona nebyla schopná věřit, že k někomu bude naprosto upřímný. Láska, partnerství a společná výchova dítěte vyžadovaly otevřenost a takovou úroveň důvěry, jíž nebyla schopna, ani v ni nedokázala věřit. Ne, pro ni je lepší, když bude dítě vychovávat sama. Když bude sama, nikdo ji znovu nezklame, neraní ani neobelže.

To byly tři základní předpoklady sebeobran.

To byl důvod, proč se po dvanácti letech vrátila sem na Island. Poslat Benediktovi mail s bezstarostnou

žádostí o rozvod jí připadalo jako snaha ze všeho se vykroutit. Cítila, že se s ním musí přinejmenším sejít.

Millie pohlédla na přicházejícího ředitele hotelu a vstala. „Omlouvám se za to přerušení,“ řekl.

„To je v pořádku. Nějaký problém s mou rezervací?“

Stefán si prsty zamnul čelo. „Takže jste nedostala můj včerejší mail?“

Millie mu nechtěla vysvětlovat, že čtení mailů moc nedá. Včera zběžně prohlédla poštu, a když viděla zprávu z hotelu, předpokládala, že je to jen běžné sdělení ve smyslu, že se těší na její pobyt.

„Naléhavě jsem žádal, abyste odložila svůj pobyt, pokud to není skutečně důležité. Blíží se sněhová bouře a vaše letadlo bylo jedno z posledních, která ještě přistála. Máme zde hosty, kteří nemohou odjet, a zoufalý nedostatek pokojů.“

„V téhle zemi jsem vyrostla, pane Stefáne, sněhové bouře nejsou nic mimořádného,“ opáčila Millie a srdce jí spadlo až do bot.

„Když jste zde vyrostla, jistě víte, jaký má počasí vliv na cestování, zvláště v zimě, a měla byste vědět, jak je důležité mít stále čerstvé informace.“

Millie si připadala jako školačka plísněná ředitelem, ale Stefán se nemýlil. Měla si to uvědomit a ověřit si předpověď počasí. Ale její letadlo odlétalo na čas, proto předpokládala, že je všechno v pořádku.

„Tahle bouře bude patřit k nejhorším za posledních dvacet let.“ Stefán si zamnul ruce. „Pokud jde o ten mail, zrušili jsme vaši rezervaci, protože jste nepotvrdila příjezd a my jsme potřebovali místo. Nemáme pro vás žádný pokoj.“

Zatraceně! Millie v duchu zaklela.

„Říkala jste, že jste tady vyrostla,“ pokračoval Stefán s nadějí v hlase. „Znáte někoho, u koho byste mohla zůstat?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dohodneme se spolu?***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.